

[Formanden]

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til undervisningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Morarenter m. v.).

(Lovforslag nr. L 132. Fremsat 16/12 77).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 4 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om told- og forbrugsafgifter. (Morarenten).

(Lovforslag nr. L 133. Fremsat 16/12 77).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Camre (S):

Der er tale om en lovgivning, der sigter på at forhøje den rente, som betales af skyldige skatter og afgifter inden for de to nævnte love. Der vil herefter være tale om ganske betragtelige renter; den effektive forrentning vil utvivlsomt herefter være væsentlig højere ved at låne penge af skattevæsenet end ved at låne dem på andre, normale måder. Det er netop formålet at indskrænke denne skatte-kredit, og der er næppe tvivl om, at lovforslagene vil virke efter deres hensigt.

Jeg kan give den socialdemokratiske gruppes tilslutning til lovforslagene.

Anders Andersen (V):

Det er med nogen forundring, at vi i venstre har set de to lovforslag, der her er til første behandling. Forundringen skyldes i hvert fald to ting. Den ene er, at da vi for mindre end to år siden sad i skatte- og af-

giftsudvalget netop for at drøfte problematikken i forbindelse med den rente, der skulle svares ved skyldig skat og eventuel tilgodehavende skat, var man i skatte- og afgiftsudvalget enig om, at de daværende rentesatser var for høje, og der blev sluttet et forlig, som bl. a. venstre var med i, om, at man nedsatte nogle af disse satser, nemlig til de nuværende $\frac{5}{8}$ pct.

Det kan lyde meget beskedent med $\frac{5}{8}$ pct., men man skal huske, at disse renter ikke er fradragsberettigede – de skal heller ikke tages til indtægt, hvis det er et tilgodehavende, man har – men hvis man prøver at regne lidt på, hvad det i virkeligheden betyder, vil man se, at 1 pct. omregnet med trækprocenter på 50 eller 60 svarer til en årlig rente på enten 24 pct. eller 30 pct.; er trækprocenten over 60, bliver renten endnu højere. Hvor det er 1,3 pct., der skal svares pr. måned, svarer det med en trækprocent på 50 til en årlig rente på over 32 pct.; med en trækprocent på 60 svarer det til en årlig rente på 39 pct., og er trækprocenten over 60, kommer man op på en rentesats, der er over 40 pct.

Der faldt en bemærkning om, at man ikke håbede, regeringen blev beskyldt for åger i så henseende. Nej, jeg skal ikke beskyldte regeringen for åger, men jeg vil bare ganske kort sige, at det er vist den højeste rentesats, vi nogen sinde er blevet præsenteret for her i landet, regeringen nu fremsætter forslag om.

Det, der også kan undre, er, at vi jo for ikke så forfærdelig lang tid siden behandlede et lovforslag fra justitsministeren, som ved hjælp af retsforbundets stemmer og venstresiden her i salen blev gennemført imod samtlige de andre partier, og hvor det blev fastlagt, at når det drejede sig om erhvervslivet, var den højeste rente, der kunne kræves, hvis det var forbrugerlån, diskontoen plus 2 pct., det vil altså i øjeblikket sige ca. 11 pct. Disse 11 pct., når det drejer sig om erhvervslivet, skal ses i forhold til de tredive til nogle og fyrreogtyve procent, som regeringen nu agter at opkræve på det skattemæssige område.

Det kan der ikke være nogen som helst rimelighed i. Der er ikke noget, der taler for, at det er nødvendigt at sætte renten op for at kunne få nedbragt skyldige skatter.

Jeg gør også opmærksom på, at hvis man får reguleret en skattebetaling med tilbagevirkende kraft og eventuelt skal betale renter i to eller tre år – det behøver ikke at være på

[Anders Andersen]

grund af svindel el. lign.; det kan være, fordi skattemyndighederne pludselig ændrer en praksis, som vi har oplevet det i den seneste tid – så kan et sådant skyldigt beløb, der går 3 år tilbage – det er maksimum – når det skal betales, være næsten fordoblet, hvis man tager hensyn til fradragsretten.

Jeg synes, at det er et helt urimeligt forslag, og jeg kan godt sige, at venstre under ingen omstændigheder vil være med til at støtte et sådant forslag. Der er ingen saglig baggrund for det.

Jeg har lagt mærke til, at man i bemærkningerne skriver, at det er et besparelsesforslag. Må vi ikke blive fri for at få flere besparelsesforslag, i hvert fald af den karakter. Det er rent ud sagt en plyndring af mange skatteydere, der måske har svært ved at betale deres skat; det er en urimelig behandling af disse folk.

Jeg er indstillet på – det har venstre været – at den rente, der betales for skattetilgodehavender, skal ligge over den normale markedsrente netop for ikke, som det blev sagt af socialdemokratiets ordfører, at tilskynde til at bruge skattevæsenet som en slags kassekredit. Det var også det, vi var enige om, da de nugældende rentesatser blev fastsat for mindre end 2 år siden, og det formål er i dag fuldt ud tilgodeset.

Med disse bemærkninger skal jeg udtrykke håbet om, at dette lovforslag aldrig kommer til anden behandling her i folketingssalen. Hvis det kommer til anden behandling, håber jeg i hvert fald, det bliver stemt ned.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Samme dag som disse lovforslag blev fremsat, vedtog folketingsretten ved tredje behandling den beskyttelse af forbrugerne, som den forrige ordfører omtalte. Regeringen og et flertal af partier var dengang enige om, at handlende, håndværkere, restauratører og andre i nogle tilfælde opkrævede morarenter, som man fandt usømmelige, morarenter på 1½ pct. eller 2 pct. om måneden, når kunder betalte for sent. Derfor blev loven om renter ved forsinket betaling m.v. vedtaget af et flertal af partier, og denne lov fastslog den maksimale morarente i forbrugerforhold til diskontoen plus 2 pct., altså for tiden 11½ pct.

Det gjorde ikke dengang noget indtryk på det flertal af partier, der stod bag, at den købmand, malermester eller automekaniker, der blev ramt af loven, og som altså selv måtte opkræve 11½ pct i morarente, selv kunne være nødt til at ty til andre og dyrere finansieringskilder, kassekredit eller andet.

Under retsudvalgets arbejde ved den lejlighed gjorde mindretallet, som fremskridtpartiet hørte til, opmærksom på, at der allerede dengang var en disharmoni i lovgivningen, når man i private gældsforhold begrænser denne morarente, så at den kommer væsentligt ned under, hvad der er normal markedsrente, samtidig med at man i de tilfælde, hvor staten er kreditor, går den stik modsatte vej. Men flertallet kunne ikke iagttage nogen disharmoni, og derfor er der nok heller ikke grund til den store overraskelse over de lovforslag, der nu førstebehandles.

Alligevel synes jeg, man skal prøve nøjternt at se på, om det er rimeligt at betræde den vej, som regeringen foreslår. Vi er enige i det, der er anført af den forrige ordfører; vi synes heller ikke, man skal betræde den vej, for det er jo rigtigt, at morarentesatserne, når de forhøjes som foreslået, kommer til at svare til rentesatser, der, hvis der var tale om almindelige renter, ligger på et niveau omkring 38–45 pct. imod omkring 24–38 pct. efter de hidtil gældende satser, når man regner med en marginalskatteprocent på et sted imellem 65 og 70. Noget mindre bliver det naturligvis for selskaber. Men det er meget barske renter, som i sig selv giver grund til betænkelighed, og betænkelighederne bliver noget større, når vi sammenholder med den lov, der netop blev gennemført den 16. december 1977.

Man kunne f.eks. tænke sig, at et folketingsmedlem eller en minister – ja, det kunne jo være skatte- og afgiftsministeren selv – skulle have gennemført en ombygning af eller tilbygning til sit hus, og kom til at skylde 100.000 kr. til vedkommende murermester. Hvad vil så virkningen af disse regelsæt være, når vi regner det igennem? Den vil være, at murermesteren for dette arbejde, der var udført på årsbasis, måtte opkræve 11.500 kr. i morarenter; af dem skulle han beskattes formodentlig med ca. 8.000 kr. og havde altså 3.500 kr. tilbage til sig selv. Hvis murermesteren nu er nødt til at finansiere den kendsgerning, at han har fået en dårlig beta-

[Kjærulff-Schmidt]

ler i sin kundekreds, ved at trække betalingen af moms til toldvæsenet i en 12 måneders periode, skal han altså efter dette forslag af med omkring 16.000 kr. i morarenter til toldvæsenet, og han har faktisk kun 3.500 kr. fra sin kunde til at udrede beløbet af. Det giver ham et ganske ubegrundet formuetab på 12.500 kr., og han skal tjene ca. 37.000 kr. ekstra for at kunne skaffe disse 12.500 kr., som han har lidt i tab ved at have en dårlig betaler blandt sine kunder.

Det er efter vores opfattelse et spørgsmål, om ikke det er en dobbeltmoral, man anvender i lovgivningen ved at arbejde med fastsættelsen af renter på disse to vidt forskellige planer.

Så kan man selvfølgelig sige med en omskrivning af Oscar Wilde, at love kan ikke være umoralske eller moralske, de kan være godt skrevet, eller de kan være dårligt skrevet, det er det hele. Hvis det er den betragtning, man anlægger, må man alt efter smag sige, at dette lovforslag er meget talentfuldt skrevet, eller at det i høj grad mangler talent, og vi synes altså, at det mangler talent.

John Winther (KF):

Af den skriftlige fremsættelse fremgår, at de lovforslag, vi her behandler, er et led i en aftale med det radikale venstre om udfyldelse af den resterende – og så kommer det magiske ord – besparelse for finansåret 1978–79. Det er unægtelig en noget dristig fortolkning af ordet besparelse. For almindelige mennesker betyder besparelser, at man skærer ned på sine udgifter. Ifølge den aftale, der her er indgået, skal vi endnu en gang lære – det er jo ikke første gang, vi bliver udsat for det – at når det drejer sig om forslag fra skatte- og afgiftsministeren – og jeg kan forstå i dette tilfælde med tilslutning fra det radikale venstre – betyder besparelser en forhøjelse af indtægterne. Unægtelig en mærkelig måde at tolke begreberne på.

Jeg nævnte før ordet dristighed, og jeg vil også godt have lov til at sige, at jeg finder, at dette, at man fremsætter disse lovforslag i det hele taget, også er en dristig handling. Det er ikke længere siden end godt 1 måned, at man her i folketinget fra den socialistiske side af salen vedtog en lov, der fastsætter morarenter for misligholdelse af erhvervs-kontrakter til diskontoen plus 2 pct., altså

omkring de 11 pct. Lovforslagene, vi her behandler, taler om rentesatser på henholdsvis godt og vel 12 pct. og 15,6 pct.

Selv om det dengang blev påvist, at det ville være direkte skadeligt og tabgivende for erhvervslivet, skulle det lovforslag, som ministeren – det var ikke skatte- og afgiftsministeren, men justitsministeren – havde fremsat, trumfes igennem, og jeg erindrer endnu debatten, hvor justitsministeren næsten med tårer i øjnene stod og talte om forbrugernes interesser i denne sammenhæng.

Så sent som i forrige uge havde vi en anden debat her i folketingssalen. Det drejede sig om erhvervslivets forhold, og der blev sagt mange pæne ord om det, man ville gøre for at hjælpe dansk erhvervsliv. Jeg havde dengang lejlighed til at sige – og jeg vil godt gentage det ved denne lejlighed – at runde, velvillige erklæringer om disse forhold ikke er tilstrækkelige, hvis man samtidig fører en økonomisk politik, der direkte belaster erhvervslivets omkostningsniveau.

Nu får vi altså et nyt eksempel på, at ét er teori og et andet praksis. Når det drejer sig om skatte- og afgiftsministerens område, hører det hensyn til erhvervslivet og til forbrugere, som man ynder at påberåbe sig, tilsyneladende op efter devisen: hvis forbrugerne ikke overholder deres forpligtelser vedrørende betaling af de varer, de har købt, er det naturligvis ikke forbrugerne, men erhvervslivet, der må betale herfor; men hvis man ikke betaler de skatter, som man har fået pålagt, skal det sandelig ikke være staten, der skal betale; den skal holdes skadesløs. Man fristes til at gentage det udtryk, som allerede er blevet brugt én gang her fra talerstolen i dag, nemlig dobbeltmoral.

At forslaget reelt kommer til at betyde væsentlig højere rentesatser, som flere talere allerede har været inde på, nemlig på op til 40 pct. på grund af den manglende ret til fradrag for disse renter, skal kun nævnes for fuldstændighedens skyld. Vi vil derfor fra konservativ side gøre en ihærdig indsats for, at disse lovforslag aldrig bliver til virkelighed, og anbefaler i øvrigt regeringen at have lidt større overensstemmelse mellem teori og praksis.

Bollmann (CD):

[Bollmann]

På CD-gruppens vegne må jeg sige, at lovforslagene om forhøjelse af morarenten af flere grunde forekommer højst besynderlige i den nuværende situation. For det første er der noget, der tyder på, at restancebeløbene hos det offentlige er på vej ned, og jeg vil da gerne bede skatteministeren bekræfte denne antagelse. Et eventuelt argument om, at man ad denne vej vil bekæmpe misbrug af skatte- og afgiftskredit, holder således ikke stik.

For det andet må man sige, at når morarenten ikke er fradragsberettiget, betyder det, at man ved f. eks. marginalbeskatning vil komme op i nærheden af 40 pct. i reel årlig rente. Det er vist, hvad der kaldes ågerrente, når alle andre benytter en sådan rentesats, og derfor bør det offentlige i hvert fald ikke gå foran her.

For det tredje havde tinget, som også sagt før, før jul en debat om morarenter i erhvervslivet, og her gik man den modsatte vej og nedsatte renten.

Det er derfor urimeligt, at man på denne måde forsøger at forøge omkostningsniveauet, og det er vel især de mindre erhvervsvirksomheder, der mærker det. Det fremgår klart af bemærkningerne, at det radikale venstre er medforslagstiller, og det kan nok undre en og anden, at det radikale venstre, der normalt ynder at rose sig af, hvordan man vil hjælpe det mindre erhvervsliv, kan foreslå noget sådant.

Det er selvfølgelig prisværdigt, at rentesatsen for visse former for skat fortsat skal være lavere end for andre skatters og afgifters vedkommende, men forhøjelsen på det førstnævnte område er alligevel dobbelt så stor som det, der foreslås på det andet område. Forhøjelsen er fra $\frac{5}{8}$ pct. til 1 pct. og er altså lig med 60 pct. forhøjelse, mens den anden forhøjelse er på 30 pct. Også dette kunne ministeren måske give en forklaring på.

CD har ikke været med i forliget omkring finanslovsforslaget, og vi kan under ingen omstændigheder støtte de to lovforslag.

Ole Olsen (SF):

Disse lovforslag er en konsekvens af augustforlig I, som SF ikke har noget ansvar for. Det er da selvfølgelig udmærket, at disse to glimrende partier vil spare penge, men jeg kan sige ligesom et par andre ordførere, at det er mærkeligt at kalde det besparelser. Det

kunne vi nu godt have undværet her i lovforslagene. Det lyser lidt for langt væk, at der aldeles ikke er tale om besparelser.

Selv om vi hverken har lod eller del i augustforlig I, vil vi selvfølgelig, som vi plejer at gøre, forsøge at bedømme lovforslagene ud fra deres saglige kvaliteter.

Selve hovedformålet, at bevirke, at de offentlige kasser ikke bliver brugt til at give kredit, kan SF selvfølgelig være fuldstændig enig med skatte- og afgiftsministeren i. Vi har også tidligere stemt, så vidt jeg da erindrings, i konsekvens af det, og det er da klart, at vi selvfølgelig vil se på det her i udvalget.

Det er jo meget fornøjeligt, at det radikale venstre og socialdemokratiet laver et forlig om dette, men efter at have siddet og hørt efter, har jeg lidt svært ved at se, hvor det flertal, der helst skal til for at få gennemført en lov, egentlig talt skulle komme fra.

Disse to partier har ikke følt nogen trang til at forhandle med SF forud for det her, eller med andre partier, så vidt jeg ved, men det må jo blive deres egen hovedpine at sørge for at skaffe sig rygdækning for deres forslag. Vi vil se på dem i udvalget, men vi vil ikke på forhånd afgive løfter om, at vi vil stemme for dem. Det kan næppe være sådan, at nøjagtig de satser, man har fundet frem til i lovforslagene, behøver at stå endeligt fast. Det er da muligt, at vi i udvalget kan forhandle om satsernes højde.

Kaj Hansen (DKP):

Det er en sag til omkring 100 mill. kr., det her drejer sig om. Da man tidligere satte disse satser ned, gik vi imod denne nedsættelse, og så må det være meget logisk, at vi er velvilligt indstillet over for den forhøjelse, som nu foreslås.

Da hr. Anders Andersen havde ordet, sagde han, at det kunne knibe for erhvervsdrivende at betale deres skat, og det er jeg da ikke i tvivl om, men det drejer sig jo også om andre ting. Det drejer sig bl.a. også om den indeholdte A-skat, som man faktisk skal viderebetale, og det har man en frist til.

Hr. Anders Andersen sagde også, at disse morarenter ikke var fradragsberettigede. Nej, det er bøder heller ikke. Det, der er tale om her, er i virkeligheden en strafrente, fordi man ikke overholder sine forpligtelser til ti-

[Kaj Hansen]

den, og det kan næppe være meningen, at den skal være fradragsberettiget.

Jeg vil gerne sige, nu vi behandler spørgsmålet om morarenter, at der er lige kommet en betænkning om rationalisering og planlægning i skatteadministrationen. På side 102 i denne betænkning siges der noget om morarenter. Der står:

»For de kommunale skattemyndigheder volder det vanskeligheder, at man ikke kan forklare skatteyderne, hvordan pålignede morarenter er beregnet.« Endvidere siger man, at det er lykkedes at bringe fristerne ned, men så siger man, og det vil jeg gerne citere ordret:

»Alligevel ville det være fordelagtigt, dersom man kunne kontrollere renteberegningen på stedet, og det bør derfor overvejes, om man ikke ved lejlighed kunne simplificere renteberegningsreglerne henimod et normalt rentesaldoprincip, som også EDB-teknisk ville være en forenkling.«

Nu har vi en sådan lejlighed her, hvor vi beskæftiger os med morarenterne, og jeg vil derfor henstille, at man også tager det spørgsmål op under udvalgsbehandlingen, fordi der her netop er mulighed for at gå ind på de spørgsmål om morarenter, som betænkningen giver udtryk for.

Jeg skal i øvrigt sige, at vi er indstillet på en velvillig behandling af disse lovforslag.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Af bemærkningerne til lovforslagene fremgår det, at disse er et led i en aftale mellem socialdemokratiet, regeringen og det radikale venstre. Jeg skal derfor kun understrege, at det formål, lovforslagene har, at det ikke må være billigere at lade være med at betale, hvad man skal, til det offentlige, støtter det radikale venstre fuldt ud. Jeg vil nok sige, at der, siden aftalen blev indgået mellem socialdemokratiet, regeringen og det radikale venstre, er sket noget, der gør, at vi nok en gang bør tænke situationen igennem og i udvalget nøje gennemgå, hvad det er, vi laver. Jeg tænker på dengang, da regeringen ved retsforbundets hjælp i december måned fik gennemtruffet, at det private erhvervsliv, herunder f. eks. håndværkere, kun må tage 13 pct. årligt, og jeg skal kun understrege, hvad der dengang blev sagt fra radikal side, at det er vanvittigt kun at give tilladelse til 13 pct.,

når håndværkerne skal låne til i hvert fald 15 pct. i banken. Det gør, at jeg synes, der er grund til, at vi gennemarbejder forslagene for at se, om ministeren har ramt rigtigt med sine rentesatser.

Jeg håber, det vil vise sig, at ministeren har ramt rigtigt, og jeg vil gerne sige, at det skræmmebillede, som bl. a. hr. Anders Andersen oprullede, kan jeg slet ikke forstå. Jeg har gennemgået, hvad disse rentesatser betyder, og for almindelig skattegæld ville de for en skatteyder på første trin, f. eks. en ufaglært arbejder, betyde en årlig rente på 20 pct., hvis den var fradragsberettiget. For en faglært arbejder svarer det til en fradragsberettiget rente på 24 pct., og så kommer de 5 pct., der er de store skatteydere, der ligger på tredje trin. For dem svarer dette til en fradragsberettiget rente på 36 pct. Så er spørgsmålet: er dette nu rimeligt? For de op mod 95 pct. af skatteyderne kan det vel ikke siges at være ganske urimeligt.

Jeg står her med Statistiske Efterretninger for 9. januar, B nr. 1, der indeholder en gennemgang af debitorrenten på pantebrevsmarkedet. Debitorrenten for tredje kvartal 1977 var mellem 24 pct. og 25 pct., så jeg mener stadig væk, der er grund til at gennemgå dette, men de skræmmebilleder, som den tidligere finansminister, hr. Anders Andersen, oprullede heroppefra, holder i hvert fald ikke stik.

Men som sagt, i betragtning af, hvad der skete i december, da man gennemførte dette vanvittige med så lav en rente, at det private erhvervsliv skal til at betale tilskud til, at folk ikke overholder deres kontrakter, vil jeg meget gerne gennemarbejde disse lovforslag i udvalget.

Hjortlund Christensen (DR):

Jeg har glædet mig til, at disse lovforslag ville blive fremsat af ministeren for skatter og afgifter, og forventningen gik på at konstatere, om der var logik omkring lovgivningen om morarenter, hvad jeg må konstatere at der ikke er. Skatteministeren og justitsministeren deler befolkningen op i to grupper, altså en dobbeltmoral om straf og skyld.

Ved lov nr. 38, lov om renter ved forsinket betaling, som blev vedtaget i december 1977, stemte vi for, fordi vi skønnede, at der var behov for retningslinjer omkring problemet

[Hjortlund Christensen]

morarenter. Vi var bekendt med, at der på dette område var nogle anviste retningslinjer fra 6 pct. op til 50 pct., og disse retningslinjer ønskede vi at medvirke til at lovgive om. Rente højden, som man i udvalget i flere dage kæmpede om, gik vi med på, fordi vi betragtede retningslinjerne som det væsentlige.

Når vi så her i dag er vidne til, at morarenterne over for erhvervslivet skal ændres fra 12 pct. pro anno til 15,6 pct. pro anno, må vi absolut melde fra. Var der så fradragsret for disse beløb, kunne det måske gå an, men reelt er rentehøjden med den nuværende rente 24 pct. pro anno, og den går op til 31 pct. og endda højere. Vi kan ikke se, at der er nogen rimelighed i, at man giver med den ene hånd og tager med den anden i henseende til erhvervslivet. I disse tider, hvor man taler om omkostningsdæmpende foranstaltninger, må vi absolut melde fra.

Waldorff (VS):

Jeg var muligvis lidt naiv omkring de her forslag. Jeg havde sådan set ikke ventet de store armsving, så jeg havde egentlig ikke tænkt mig at sige noget om lovforslagene. Men da jeg kan forestille mig, at skatteministeren sidder og tæller med for at finde ud af, hvordan det går, vil jeg da godt sige, at VS i det store og hele er positivt indstillet over for de her forslag. Det er vi bl. a. i konsekvens af, at vi stemte imod nedsættelsen af morarenten for 2 år siden, ligesom også DKP og SF gjorde det.

De to spørgsmål, vi godt vil have rejst i udvalget, er spørgsmålet om restskatterne især for almindelige lønmodtagere og spørgsmålet om mulighederne for faktisk at spekulere i at indbetale overskydende skat. Det vil vi nok gerne stille nogle spørgsmål om, men ellers er vi generelt positive.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Jeg må erkende, at det var en lidt mere blandet modtagelse af skatte- og afgiftsforslag end den, der er sædvanen. Men så vidt jeg kunne tælle op, var der et flertal for lovforslagene, hvad vi naturligvis også havde regnet med, da vi udarbejdede dem.

Der var imod lovforslagene to argumenter, som hr. Anders Andersen først fremførte, og derefter blev de gentaget med ikke mindre

styrke af hr. John Winther, og endog hr. Bollmann var oppe i de samme højder. Disse to sæt af argumenter var dels, at man fandt, at morarentesatsen var for høj, dels ville man ikke rigtig acceptere argumentet om provenuforbedringerne.

Ingen af argumenterne er holdbare. For det første må det være således, at de rentesatser, som det offentlige arbejder med – og det, man skal være opmærksom på her, er, at det er offentlige penge, der er tale om – er af en sådan art, at de i videst muligt omfang er prohibitive, altså i videst muligt omfang forhindrer restancer, og der er vistnok ingen tvivl om, at netop morarentesatsen er medvirkende til at forhindre restancerne. De har ganske vist været for nedadgående, som hr. Bollmann var inde på det, men der er ingen tvivl om for mig, at dette yderligere vil medvirke til den nedadgående kurs, for så vidt angår restancerne. Det må være hele folketingets – jeg gentager: hele folketingets – opfattelse, at det skal gå den vej, at det offentlige ikke kan være tjent med at have meget store restancer stående ude, og det tror jeg også har interesse for såvel skattevæsen som toldvæsen.

Det andet synspunkt gik på provenuet. Det er ikke første gang, at man har accepteret, om jeg så må sige, takstforhøjelser som besparelser eller i hvert fald defineret dem som provenuforbedringer. Hvis vi nu anvender den sidste, lidt mere neutrale definition, kan man vistnok ikke argumentere imod, at forslaget gennemførelse vil medføre en provenuforbedring for statsfinanserne. Det er beklageligt, at der fra en række partiers side ikke er megen tilbageholdenhed, når det drejer sig om at fremsætte forslag, som vil forringe provenuet, og her er fremskridtspartiet jo ikke blandt de bageste. Men når der forsøges med provenuforbedrende forslag, som ikke alle er lige populære, men som er nødvendige, hvis man ønsker ansvarligt at medvirke, trækker man sig og kommer alene med de populære forslag, som forringer provenuet. Når der skal lægges ryg til forbedrende forslag, kan man ikke tælles med.

Hr. Bernhard Baunsgaard var inde på, at dette indgår i et forlig mellem socialdemokratiet, regeringen og de radikale, og det er så sandt, som det er sagt. Det er vel nok at understrege, at det er der mange andre ting der gør, også inden for dette område, og det

[Ministeren for skatter og afgifter]

må være rimeligt at betragte dem i en vis helhed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m.v. (Forhøjelse af arbejdsgiverbidraget til invalidepension m.v.).

(Lovforslag nr. L 129. Fremsat 15/12 77).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Albertsen (S):

Det lovforslag, som socialministeren her har fremsat, indebærer, at det arbejdsgiverbidrag, der ydes til invalidepensionen, skal forhøjes fra 31 kr. til 50 kr. for hver helårsarbejder, man har ansat. Denne regulering forekommer rimelig og saglig, idet der ikke er foretaget regulering af denne ydelse siden 1971, da den blev forhøjet fra 21 kr. til 31 kr. Det samlede bidrag, der i dag præsteres af arbejdsgiverne, er ca. 35 mill. kr., og der vil altså blive tale om et ekstra provenu på ca. 50 pct.

Hvis man ser på den prismæssige udvikling og på udviklingen i udgifter til invalidepensionen, må man sige, at ministeren har været overordentlig beskeden ved denne regulering. Der er jo sket næsten en fordobling af pristallet, og der er sket en forøgelse af udgifterne til invalidepension på 140 pct.; derfor må man sige, at forøgelsen fra 31 til 50 kr. er særdeles beskeden.

I denne forbindelse er det også rimeligt at bemærke, at de arbejdsgiverbidrag, der ydes

her i landet til de forskellige sociale sikringsordninger, er meget små sammenlignet med næsten alle andre lande. Vi kan nøjes med at se på tallene fra de øvrige medlemslande inden for EF, så vil man kunne se, at der er tale om for nogle landes vedkommende, at arbejdsgiverne yder bidrag, der er op til 8-10 gange større end her, og det vil altså sige, at de ofte yder bidrag, der næsten svarer til den løn, der udbetales. Sådan har vi det ikke her i landet, men der har været tale om, at man har ydet nogle beskedne bidrag til bestemte opgaver, og en af opgaverne er denne.

Socialdemokratiet kan anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Jørgen Junior (FP):

Fremskridtspartiet kan ikke gå ind for det foreliggende lovforslag og vil ved tredje behandling stemme imod det. Det er naturligvis rigtigt, at havde man fundet, at de 31 kr. var en korrekt løsning, den måde, det skulle gøres på på det tidspunkt, da det blev indført, så var det da en meget rimelig og saglig regulering op til de 50 kr. Men vi mener ikke, at dette er en opgave for arbejdsgiverne. Vi mener ikke, der skal betales et arbejdsgiverbidrag til invalidepension. Det mener vi er en opgave, som samfundet som sådant bør løse.

Nu kunne man høre hr. Albertsen tale om, at arbejdsgiverbidragene i Danmark er små, hvad angår de sociale ydelser. Det er korrekt, men så er de søreme også store på andre områder. Der er noget, som hedder indkomstskat i Danmark, og der er forskellige andre ting, som gør, at så vidunderligt har arbejdsgiverne det nu heller ikke.

Så er dette forslag i øvrigt på nuværende tidspunkt efter min mening totalt inkonsekvent. Man tager fra arbejdsgiverne, man gør det vanskeligere, man gør det dyrere og sværere at producere, samtidig med at man giver nogle af pengene tilbage til de virksomheder, der forsøger at overleve på trods heraf, men har svært ved det. Det er en gang overadministration.

Vi er imod ordningen, og vi vil ikke styrke den ved, at beløbet opreguleres. Der er i massevis af argumenter for, at det ikke skal ske. Vi er klar til at stemme nej efter en meget hurtig udvalgsbehandling, hvor vi stiller os totalt negativt.